

דברי חיזוק ומוסר מלוקטים משיעוריו של מורנו ורבנו הרב בניהו שמואלי שליט"א פרשת לך לך

ג'ט"ו תמוז - אדם שנמצא בסביבה משלו וגודר את עצמו בסביבה טובה בתוך בית מדרש ויש לו שפע של רוח טהרה וקדושה. אם אדם רוצה לא להתקלקל אלא ללכת אך ורק בדרך השם, ילך לבתי מדרשות ולבתי כנסיות. ולכן דרך הישרה היא שאדם גודר את עצמו בגדרים וסייגים כדי להתרחק מן העבירות, שלא יוכל המשחית חס ושלום להתקרב לפתח ביתו. כשיש יצר הרע שבווער כאש, והמים הזדונים מאיימים לשטוף את העולם והם יכולים להחריב בתי ישראל, צריך להיות 'גודר גדר'. מה הגדר?, אתם יודעים, היום יש למשל 'אייפון', וזה צרה גדולה מאוד, וצריך לגדור גדר ולא להסתכל בזה, ולא לקחת את זה, לא לפתוח פתחים לכל מיני כלים שונים ומשונים. ואז יוכל לשמור על ה'גן עדן' שלו. אם לא כן, מה יעשה האדם??

אומר ה'תפארת שלמה' - הרשע מביא 'שורש פורה ראש ולענה'. אדם צריך לראות שאם יש איזה שינוי 'מזג אוויר' או יש איזה מחלה מסתובבת ועל המקום נדבקים וזה מדבק. למשל יש אדם חולה, כולם בורחים ממנו. כמו ב'קורונה'. לא כולם ברחו ב'קורונה?', למה?, כדי שלא ידבק, זה יכול להדביק את הבריאים. אותו דבר, זה מי שחולה במחלה 'נפשית', זה יכול להדביק.

בחור אחד לא הרגיש טוב ובא אצל הרופא. בדק לו את הריאות ואמר לו 'הריאות שלך שחורות. תפסיק לעשן. אתה מעשן יותר מדי ולכן יש לך בעיה גדולה'. אמר לו 'אני מעולם לא עישנתי...'. אמר לו 'אז אתה יושב איפה שמעשנים. אתה נושם את העשן שלהם, ובוא תראה בתמונה, הריאות שלך שחורות'. אתה יושב איפה שהם יושבים, יושב בסביבת חברים רעים, ותראה מה זה גורם.

אני יודע על עצמי, היה מול 'פורת יוסף' שכונת 'כרם' מול הישיבה, והיה שם 'בית כנסת' שהיה שם ישיבת 'מיר'. והיה שם ספר 'חמדת ימים' שאין אותו באף מקום, ואני הייתי מאוד רוצה ללמוד בו. אז בהפסקה בצהריים הייתי הולך לשם כשהם היו הולכים כולם להפסקה הביתה. אבל מה, הם כולם היו מעשנים כבד מאוד, והיה עושה לי כאב ראש הריח של העישון. אבל כל כך שהייתי אוהב הספר הזה ואין אותו באף מקום, אז הייתי מכריח את עצמי לבוא לשם וללמוד בספר הזה. וככה יום יום הייתי לומד שמה מהספר במשך איזה חודש חודשיים. ופתאום אני רואה שעד עכשיו לא הייתי סובל את הסיגריה, ועכשיו אני רוצה סיגריה. ראיתם מה זה עושה?, זה החברה הזאת. בהתחלה אתה לא יכול לסבול את זה, אבל אחרי זה לאט לאט זה נעשה 'הכרחי'. כולם אומנם הלכו לבית, אבל העשן היה בבית המדרש. אחר כך כשהייתי יושב אצל חכם יצחק כדורי ע"ה, הוא היה מעשן ומכבד אותי לפעמים בסיגריה והייתי אומר לו 'זה מזיק', והיה אומר 'לא מזיק', אז הייתי מעשן איתו. אבל אני עכשיו לא מעשן.

האדמו"ר מ'סאטמר' שלח מכתב לחזון אי"ש, והוא כותב לו את הלשון של הרמב"ם בפרק ו' הלכה א' - 'דרך ברייתו של אדם להיות נמשך בדעותיו ומעשיו אחר רעיו וחבריו, ונוהג כמנהג אנשי מדינתו. לפי כך צריך האדם להתחבר לצדיקים ולשבת אצל חכמים תמיד כדי שילמוד ממעשיהם הטובים. ויתרחק מן הרשעים ההולכים בחושך, כדי שלא ילמד ממעשיהם. הוא ששלמה אומר 'הולך את חכמים יחכם ורועה כפילים ירוע'. וכן, אם היה במדינה שמנהגותיה רעים ואין אנשיה הולכים בדרך ישרה, יברח משם וילך למקום שאנשיה צדיקים ונוהגים בדרך טובים. ואם היו כל המדינות שהוא יודעם ושומע שמועתן נוהגים בדרך לא טובה כמו זמננו, או שאינו יכול ללכת למדינה שמנהגותיה טובים, מה יעשה?? יש לבדו יחידי, שנאמר 'ישב בדד וידום'. ואם היו רעים וחטאים שאין מניחים אותו לשבת במדינה אלא אם כן יתערב עמהם, יצא למערות ולחוחים ולמקדורות, ולא ינהיג עצמו בדרך חטאים. כמו שכתוב 'מי יתנני במדבר מלון אורחים'. הרמב"ם אומר 'הלכה', שאדם אסור לו לשבת בסביבה רעה, אלא ישב יחידי. לא נותנים לו, מה יעשה? במערות יתבודד. לא נותנים לו להתבודד ותופסים אותו 'בוא הנה איתנו...'. מה יעשה?, יברח למקדורות. אמר לו החזון אי"ש - מצד הדין היה צריך לברוח למדברות. אבל הישיבות הקדושות שיש היום, והבתי כנסיות ובתי מדרשות, הם ה'תיבת נוח' ששומרות ומגינות מפני הרוחות הזרות המנשבות ברחוב'.

מלחמת היצר - מלחמה שלא נאמרת - אדם נתון לעליות וירידות, וזה חלק מהחיים. אדם שהוא עולה ויורד, סימן שהוא חי. אם לא, זה בעיה. 'יצר הרע', פעם אתה מכה אותו ופעם הוא נותן מכה. רק מה, צריך להתגבר עליו, וזה החוכמה.

הגמרא מספרת במסכת 'שבת', שבא אצל 'שמאי' אדם אחד ואמר לו 'רבי, אני רוצה להתגייר ורוצה ללמוד את כל התורה, אבל 'על רגל אחת'. למדני את כל התורה כולה על 'רגל אחת'. אמר לו 'אין דבר כזה, לך מפה', ודחפו באמת הבניין. כשבא אצל הלל, אמר לו 'בסדר, שב. 'ואהבת לרעך כמוך זה כל התורה כולה'. למעשה זה לא מובן. מה זה דחפו באמת הבניין?. הוא אמר לו לשמאי 'כבוד הרב, אני יודע שעכשיו אם אדם מתחיל להתגייר והולך בדרך השם, יש 'יצר הרע', ואסור לעשות עבירות. יש יצר הרע גדול, ופעם עולה האדם ופעם יורד. אני רוצה להתגייר, אבל על מנת שאין לי עליות וירידות'. אמר לו 'אתה מלאך?', ו'דחפו באמת הבניין', אמר לו 'ככה הקדוש ברוך הוא ברא את העולם. העולם, יש בו עליות ויש בו ירידות'. אז הוא הלך ובא אצל הלל הזקן שאמר לו 'ואהבת לרעך כמוך'. אומרים המפרשים, שהרב הסביר לו 'אתה גוי, ופתאום אתה רוצה להיות יהודי. מה קרה פתאום??'. אלא יהודי אחד במקום כלשהו בעולם, הייתה לו ירידה בעבודת השם, והוא ירד עמוק עמוק לתוך 'הקליפה', והיה שם גם את ה'נשמה' שלך. וכשהוא עלה, העלה אותה גם כן למעלה. ולכן אתה רוצה להתגייר. לכן, מה אתה צריך? - 'ואהבת לרעך כמוך'. אם כן, מה אתה אומר 'אני לא רוצה ירידות'. ככה זה הולך. כמו שאתה אוהב את עצמך וזכית שמישהו העלה אותך בזכות זה שהייתה לו 'ירידה', גם אותו דבר תאהב את חברך! ככה זה העולם'. ואז הסכים להתגייר. העולם יש בו עליות וירידות. אבל מה החוכמה? - 'ראיתי בני עליה והם מועטים',

רבתינו אמרו מה זה 'בני עליה'??- אין להם ירידות, רק עולים. אם אלף הם, אני ובני מהם. אם שניים הם, אומר רבי שמעון בר יוחאי, אני ובני הם, אין ירידות, יש רק עליות. הם רק עולים ועולים ועולים. מה פירוש?, **מתגברים על יצר הרע**. יצר הרע מפתה אותו ואומר לו 'תראה פה, ותראה שם, תלך פה..!', והוא מתגבר עליו.

היה מסופר על מלך אחד שהיה אוהב נגינה, והיו מנגנים לו מה זה נגינות יפות.. והייתה גם איזו ציפור אחת כמו תוכי כזה שהוא שומע והוא גם יודע לשיר לו כל כך יפה, והיה שר לו שירים, והמלך היה מאוד מאוד נהנה הכי הרבה מהציפור הזאת. למה? כי זה היה מביא לו תענוג מיוחד. למה?, כי הציפור אין דרכו בכך. אין דבר כזה שציפור ישיר. אומר **'בעל התניא'**- השירה היא עבודת קרוצי חומר. מה שאנחנו לומדים תורה ומשמחים את השם יתברך, זה הכי חשוב לקדוש ברוך הוא. למה? אומר 'אלה יש להם יצר הרע שמפתה אותם כל הזמן 'תאכל את זה, תעשה את זה, תעשה עבירה כזאת', ובכל זאת אדם עוזב את הכל ויש לו עליות וירידות, והוא לא שומע להם. אז הקדוש ברוך הוא מבסוט ואומר 'תראה אותו איך הוא עובד ואיך הוא עושה?'. אם ראית פתאום אנשים עומדים להתפלל ואומרים 'יהא שמיה רבה מברך', זה לא כל כך חוכמה. אבל אם 'חמורים' פתאום עמדו ויגידו 'אמן', 'יהא שמיה רבה מברך'? יש דבר כזה? לא. אני ראיתי פה בשבת בא אחד ועשה פה 'קוקוריקו' כמו תרנגול אמיתי. זה יותר יפה מתרנגול. כי כשתרנגול יעשה, אז אתה תגיד 'כן, זה תרנגול'. אבל אם הוא עושה,, זה לא משהו רגיל... ככה זה הולך, ולכן זה משמח. כשאדם יש לו התנגדות, ובכל זאת הוא עושה, זה החוכמה.

למשל אדם אחד היה לו 'אוטו', ויום אחד ה'ינקר' שלו לא עבד טוב. אתה יודע מה זה וינקר?, זה נכבה ונדלק- איתות. הבת שלו יצאה לבדוק אם זה בסדר. יוצאת בחוץ ואומרת לו 'לא בסדר אבא'. שאל 'למה לא טוב?'. אומרת לו 'כי זה נכבה ונדלק, נכבה ונדלק. זה נכבה פתאום.. 'אומר לה 'לא,, זה טוב! כי אם יהיה כל הזמן דולק, לא עשינו בכך כלום. איך הוא מאותת?, בכך שנכבה ונדלק.. זה סימן שכן אדם 'חי'.

שבת פרשת ויקרא - בשבעה ב'מר-חשון' התחלנו להגיד 'ברך עלינו'. למה?, כדי שיגיע אחרון העולים לרגל ב'סוכות', לבית שלו, ודואגים לו שלא ירד עליו גשם ולא יתלכלך בבוץ. למעשה לא מובן למה לא אומרים 'ותן טל ומטר' מא' בניסן גם כן? הרי בניסן היו עולי רגלים עולים כבר לרגל כדי שיגיעו עד ט"ו בניסן לירושלים לקראת חג הפסח, והם הולכים בתוך הגשמים. אלא, בזה באו חכמינו ללמד אותנו 'אורחות חיים'. לא חוזרים מהרגל ומהיום טוב עם בוץ ברגליים. דהיינו, אי אפשר לחזור לסדר ח"י היום יום כרגיל כאילו לא היה זה עתה 'ימים נוראים וכו', ולחזור עם לכלוך ל'שגרה'. אלא צריך לחזור אדם 'נקי', אדם 'חדש'. לא יכול לחזור עכשיו עם 'בוץ' ברגליים. לכן אמרו רבותינו- כשאתה הולך לבית עכשיו אחרי כל ה'ימים הנוראים', אי אפשר עם בוץ, אלא צריך הכל 'נקי'. וגם זה מלמד אותנו לדאוג לזולת לראות שכולם הגיעו לבית ושהכל בסדר והכל מסודר.

עכשיו שיש צער גדול בעמ"י ויש אנשים שהוצאו מהבית שלהם בצפון, ויש משפחות שכולות, צריך להשתתף איתם בצערם. אפילו שאדם הוא לא הולך אצלם, בכל זאת הוא בעצמו לא ילך לנהוג לו בכל מיני טיולים וכל מיני מאכלות. אם אתה רואה שהם בצער, גם אתה תבכה לקדוש ברוך הוא ותצטער בצערם. אם אתה יכול ללכת ולדבר איתם ולהיות איתם, זה דבר גדול. וככה, כשאדם הוא משתתף בצער הציבור, יש לזה מעלה גדולה. ולכן, לא יפרוש מן הציבור. יסוד גדול הוא, שבזמן שהעולם נמצא בצער, יש להשתתף עם העולם. וגם הקדוש ברוך הוא באותו צער, כמו שכתוב **'עמו אנוכי בצרה'**. רבותינו אמרו, בשעה שטבעו המצרים בים ורצו מלאכי השרת לומר 'שירה', אמר להם הקדוש ברוך הוא 'מעשה ידי טובעים בים, ואתם אומרים שירה?'. כי בכל מצב של צער אצל הבריות, הקדוש ברוך הוא משתתף בצערן. כשעם ישראל היו במצרים בשעבוד, 'ויראו את אלוהי ישראל ותחת רגליו כמעשה לבנת הספיר', מה זה 'כמעשה'? היא הייתה לפניו (לבנת הספיר) בשעת השעבוד, לזכור צרתן של ישראל שהיו משועבדים **במעשה לבנים**. לא סתם שם לבנה, 'מעשה לבנת הספיר'. כי כשאדם מצטער, כתוב בגמרא 'שכינה מה אומרת?', קלני מראשי, קלני מזרועי'. כתוב 'והיה שדי בצריך', עשה אותו בצריך, שיהיה עמך בצרה, 'עמו אנוכי בצרה'. 'נְרַנְנָה בישועתך, ובשם אלוהינו נדגול'- אמרו ישראל לקדוש ברוך הוא- הרי אנחנו מרננים בישועתך. מה שעשית לנו בשמך, 'נְרַנְנָה בישועתך'. ומיד 'ויושע השם ביום ההוא את ישראל מיד מצרים', כתוב עוד ברבותינו, שאם אדם בצער ומגיד צער לחברו, וחברו לא משתתף בצערן, נחשב שגזל אותו.

אומרים שהסבא מקלם היה חולה במחלת לב קשה, אבל הוא לא נכנע והמשיך לשמור על סדר יום קפדני. למשל הוא היה ישן רק שעותיים וחצי במשך 24 שעות, והיה מקיץ כל חצי שעה כדי לא לטעום טעם מיתה. וכל יום הסבא מקלם היה לומד 12 שעות בעמידה למרות מחלת הלב הקשה. אומרים שהוא עשה לעצמו 'סטנדר' בלי מסמרים, כי ברגע שהוא יישען על זה, זה ייפול. והוא לא רוצה להישען כי הוא רוצה ללמוד ברצף בלי להירדם.

בזמנם לא היה כמו היום ברז מים שאפשר למזוג משם מים. הייתה חבית, ואתה מוזג מהחבית לתוך כלי אחר. ובנוסף, יש גם חבית אחרת שהיא המים ה'מלוכלכים' שלתוכו הייתה נוטל את הידיים. יום אחד הוא בא לבית המדרש ורואה שהמים התמלאו בחבית. למרות שהוא חלש, הרים את זה ולקח את זה לשפוך במקום שצריך. ראה אותו אחד התלמידים שלו, ר' ירוחם, ואמר 'איך הרב עושה דבר כזה?', ובא לקחת לו את זה בכוח. הרב לא נתן לו ואמר 'איך אתה מעיז למנוע ממני את הזכות העצומה לעשות חסד ולשרת את באי בית המדרש? אני בלי חסד לא יכול. מה שווה בן אדם בלי חסד'. ובאמת יש הרבה אנשים שכל יום דבר ראשון צריכים לעשות חסד. הם מסתובבים למשל עם המכונית שלהם לעשות חסד. וזה דבר גדול.

היה את ראש ישיבת 'מיר', כשהיה אברך צעיר הוא היה מאחר לישיבה. יום אחד ראה אותו ראש הישיבה ואמר לו 'למה איחרת?', אמר 'למה איחרתי? כבוד הרב, עברתי באיזה מקום והייתה שמה איזו משפחה עם שבעה שמונה ילדים, והילדים צועקים ובוכים והייתי חייב לטפל בהם'. אחרי שבוע, רואה אותו עוד הפעם מאחר. שאל 'למה איחרת עוד הפעם? אני רואה אותך שאתה מאחר בזמן האחרון'. אמר 'תראה, הייתה אישה וילדים.. והייתי חייב לעזור להם'. אמר לו ראש הישיבה 'תשמע, אני רוצה שתיקח אותי איתך. גם אני אעשה חסד'. הביא אותו לבית שלו, ואמר 'זאת אשתי, ואלה הילדים. מסכנה, כל בוקר אתה יודע כמה הילדים מפריעים לה? לא נותנים לה מנוחה..'. לפעמים, 'חסד' זה שאדם ישמע את חברו. חברו בצער וצריך לשמוע לו.

אין אים אלא תורה - מתחילים עכשיו את עונת החורף, ועכשיו בימים האלה יורד לנו מים מהשמיים. אתם יודעים מה שאמרו רבותינו 'אין מים אלא תורה'. שנאמר הוי כל צמא לכו למים'. אמרו רבותינו 'השונה מים לצמא, מברך שהכל נהיה בדברו'. אדם צריך להיות צמא לתורה, ואז יכול לברך בפה שלו, וכל מה שמברך יתקיים. לא חס ושלום שאדם לפעמים מתעייף מהתורה. הרי כשאדם סופר את הכסף שלו הוא מתעייף? מה פתאום!, כך גם לא יתעייף בלימוד התורה.

'צמאה נפשי לאלוהים. נכספה וגם כלתה נפשי לחצרות השם'. איך אמר דוד המלך 'כי טוב יום בחצרך מאלף בחרתי הסתופף בבית אלוהי מדור באהלי רשע'- יותר טוב לי יום אחד בחצרותיך בבית השם, מאלף שנים. נותנים לאדם שתי אפשרויות- או לחיות יום אחד בבית המדרש במקום תורה, ולמחר יוצאו אותו להורג. או שייתנו לו כוח לחיות אלף שנים אבל במקום שאין תורה. מה יותר עדיף? אומר דוד המלך 'טוב לי יום אחד ללמוד בו תורה ולמות למחרת, מאשר לחיות אלף שנים בלא תורה... זה כתוב ברש"י. מאיפה לרש"י

שהמדובר בפסוק זה באלף שנים? כתוב 'כי טוב יום בחצריך מאלף'. טוב לי יום אחד יותר מ-1000 ימים. איך אם כן מפרש רש"י אלף שנים? אלא כתוב 'שש אנוכי על אַמְרַתְךָ כְּמוֹצָא שֶׁלֵּל רַב'. תאר לך, עני שהולך לו ברחובות ולפתע מוצא אוצר של יהלומים. כל החיים שלו משתנים ברגע אחד מן הקצה אל הקצה. עכשיו הוא יכול להחליף את הבגדים, קונה רכב יוקרה, נעליים באלף שקל. כל המציאות השתנתה.. אומר דוד המלך 'שש אנוכי על אמרתך כמוצא שלל רב'- כאשר אני יושב ועוסק בתורה, נהפך כל המציאות כמו אדם שמוצא שלל רב. איך הוא נהפך להיות?, הכל חדש, כל החיים שלו משתנים ונהיה עולם אחר. אותו דבר עכשיו, אומר דוד המלך. לכן עכשיו יצאנו מכל החגים, מזמנים קדושים, שהשם יאיר לנו את הזמן של החורף.

אדם עומד בלילה ליד בניין של 'חברת החשמל' והוא לא רואה כלום כי חושך מסביב. הוא מדבר עם חבר שלו בטלפון, והחבר נמצא 'באילת'. שואל אותו 'תגיד, יש לכם תאורה שם?'. אומר לו 'בטח, איזה תאורה, איזה אור..'. אומר לו 'אבל איך זה יכול להיות?', אני נמצא פה ליד בניין של 'חברת החשמל' והכל חושך. מפה לוקחים כל המדינה 'כוח', ואיך זה יכול להיות שכאן חושך??. אומר לו 'חביבי, כשהחשמל זורם, הוא מאיר למרחקים. אבל אם החשמל לא זורם, איך יאיר?, הכל יהיה חושך.. צריך ש'החשמל' יזרום.. איזה חגים יפים ואיזה ימים טובים עברו עלינו. צריך להמשיך את ה'חיבור' הזה ולהתחבר ל'חברת חשמל' וצריך להיות מחובר לתורה. אם אדם לא מתחבר לימים הקדושים הללו, איך הוא יצליח?, אלא צריך להתחבר אליהם, ואז כל החשמל זורם..

לְכָתוּב: 'וַיֹּאמֶר הַשֵּׁם אֶל אַבְרָם לֵךְ מֵאַרְצְךָ מִמּוֹלַדְתְּךָ וּמִבֵּית אָבִיךָ אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אָרָאךָ'- רבותינו דרשו 'לך לך'- לא לעמוד במקום אחד, אלא צריך להתקדם כל יום הולך ומוסיף. לא להיות כמו המלאכים שרק עומדים באותו מצב. 'מלאך' הוא לא עומד ולא יורד, כמו שכתוב 'ונתתי לך מהלכים בין העומדים האלה', 'מהלכים', זה בני אדם. 'בין העומדים האלה', זה המלאכים. אלא השתדל תמיד ללכת ולהמשיך ולהוסיף ולעלות בתורה ובמצוות. צריך לדעת גם כן לא להתגאות במעשיו, 'כי לך נוצרת'. מה אומרים לבן אדם?, 'אל תתגאה ואל תחשוב שכבר עשית הרבה. תמיד תדע שיש עוד מה לעשות ויש עוד מה לעלות', כי אם אדם חושב שאין מה לעשות עוד, אז מה הוא עושה פה בעולם הזה?

אתם יודעים מה שהיה עם אותו אחד שהוא חלם בלילה איזה חלום שהוא רואה את המלך איך שהוא עולה במעלות סולם גבוה מאוד מאוד, והגיע עד חצי הסולם. וכך האיש התעורר מהחלום. סיפר לאשתו את החלום, ואמרה לו 'לך תספר למלך, שישמח איך שהוא עולה ועולה'. שמע המלך שהגיע עד חצי הסולם, אמר לעבדיו 'תתנו לו אוצר של דינרים'. חזר האיש לביתו שמח, ועשה מסיבה לכל השכנים. שמע את זה אחד השכנים ואמר 'מה קרה? למה אתה עושה כל כך 'שמח', מה המלך נתן לך?'. אמר 'חלמתי שהוא עולה עד אמצע הסולם, וסיפרתי לו ושמח הרבה, ונתן לי את כל המתנות הללו. ולכן אני עושה מסיבה'. אמר השכן הזה לאשתו 'בואי ואני אגיד לו שאני חלמתי שהוא עלה עד ראש הסולם למעלה. אם עד חצי הסולם נתן לו כ"כ מתנות, בטח מה יתן לי...!'. הלך למלך וסיפר לו. שמע המלך, וכעס עליו וציווה לגרש אותו בבושת פנים. אמר לו 'למה אני שונה מפלוני שנתת לו מתנה גדולה?', אמר לו 'הוא סיפר לי שאני עולה במעלות הסולם ושמחתי על כך, כי זה מראה שהמזל שלי עולה ועולה. אבל אתה אומר שהגעתי כבר לראש הסולם, ומשם רק יורדים ואין מה לעלות יותר..'. לכן אומר שצריך האדם שיהיה במצב של עליה כל יום ויום. אם לא כן, אם הוא לא עולה, הוא יורד.

הרי התורה מצווה עלינו 'אם בחוקותי תלכו'- תלך ותלך ותתקדם. כתוב אצל אברהם אבינו 'התהלך לפני והיה תמים', תמשיך ללכת. אותו דבר 'אשרי תמימי דרך הוהולכים בתורת השם', 'את משפטי תעשו ואת חוקותי תשמרו ללכת בהם, אני השם'. זה מראה שצריך להתקדם. כאן בעולם הזה צריך שאדם יפקח את עיניו וינצל את החיים, כי אחר כך הכל עובר ואי אפשר לתקן. עכשיו יכול לתקן, ולכן צריך לפקוח את העיניים ולהסתכל.

יש משל שאומר בעל ה'חפץ חיים'- בעל אכסניה הלשינו עליו לפני הרשויות, וכמעט שנגזר עליו להיות כל ימיו בצינוק ובעבודות פרך. עמד אותו אדם והפך עולמות, אבל העלה חרס בידו. אמרו לו אוהביו 'תשמע, אתה יש לך תקווה אחת. תבוא להתייצב לפני המלך אתה בעצמך. הוא מלך של חסד והוא אוהב את הבריות, והוא ישמע לך. תבכה לפניו ותוכיח את צדקתך והכל יהיה בסדר'. היה מנהג המלך שפעם בשנה הוא פושט את בגדיו ולובש בגדים פשוטים ונוסע על פני הארץ, ואף אחד לא ידע עליו, כדי שיוכל לראות היטב איך מתנהל המדינה. קרה מקרה שהמלך עבר בעיר של בעל האכסניה הזה והלך להתאכסן בביתו, אבל איש לא ידע, וגם בעל האכסניה בעצמו לא יודע מכך. ימים אחדים אחרי שהמלך נסע משם, נודע לו שהמלך היה אצלו. אמר 'אוו, כמה הפסדתי, הייתי יכול... אבל עכשיו עברה שעת הכושר', והיה האיש קורע בגדיו. עכשיו מה נעשה??. ממש מקרה כזה גם לנו קורה. יש לנו לפעמים מצבים שמלך מלכי המלכים נמצא בבית של כל יהודי, ויכול אדם לבטל כל הגזירות שיש עליו ברגע אחד. לכן צריך לנצל את הזמן. אדם בא לעולם הזה 'ללכת', 'לעשות' ולהתקדם'.

מִן הַיּוֹם הַזֶּה אֶרְבֵּעַ עָשָׂר יוֹסֵף עִבְדְּךָ- מורנו ורבנו חכם עובדיה הוא זכה. איך הוא היה מזכה את הרבים להביא דבר השם בכל מקום, משהו פלאות. ללכת מעיר לעיר, מבית הכנסת לבית הכנסת, לעצרות בכל מקום ומקום, והכל לשם שמיים, לא היה לוקח כסף, והכל לכבוד 'קודשא בריך הוא ושכינתה'. והיה כואב לו שהוא צריך לבטל את הלימוד שלו בשביל ללמד בבתי כנסיות ובתי מדרשות ולתת דרשות, אבל הוא ידע שזיכוי הרבים, אין כמו זה לפני השם יתברך. יש לו ספר 'טהרת הבית', שם הוא כותב בהקדמה בחלק ב'- אַזְכְּרָה יָמִים מִקֶּדֶם עִם לִבִּי אֲשִׁיחָה, ועלה במחשבותי, עכשיו כבר התבגרת ועתבתי את הרבנות, ואני אתמסר לכתבים שלי ובזה אֲזַכֶּה אֶת הַרְבִּיּוֹת. מתי אעשה גם אנוכי לביתי??. וככה אני חושב, ונרדמתי. בחלומי אני רואה את רבי יוסף חיים שבא לבקר אותי בבית, ופניו מאירות כזוהר החמה. נכנס לחדר הספרייה והתיישב ליד השולחן, ראה את חיבורי 'ביע אומר' והתחיל לעיין בו. סיים ואמר 'טוב מאוד'. שאל אותי 'כבודו ממשיך להופיע ולדרוש ברבים דברי תורה ומוסר?'. עניתי ואמרתי כי עדיין אני ממשיך גם בימים אלה להופיע ברבים בשיעורי תורה ודרשות, ובדרך כלל אני מופיע עם חכם יהודה צדקה. אך אמרתי לו 'זה מפריע לי להכין את החיבורים שלי. אני רוצה להתמסר לחיבורים שלי'. כותב הרב 'ענה דודי ואמר לי בסבר פנים יפות- 'טוב תאחז בזה וגם בזה. אל תעזוב את זיכוי הרבים ואל תעזוב את החיבורים שלך', והנה חלום.. ובאמת הרב היה ממשיך לזכות הרבים פלא פלאות ביתר שאת וביתר עוז.

סיפר חכם יעקב יוסף עליו השלום בנו של מרן, 'לילה אחד אני רואה את הרב רץ. קם מהמיטה ורץ לספרייה, ולוקח ספר'. אמר לו 'אבא מה קרה?' כשהוא עדיין מעיין בספר. אמר לי 'בלילה ישבתי עד שעה מאוחרת ועסקתי באיזה תשובה. הסתמכתי על אחת מתשובות הריב"ש, אבל הייתה לי קושיה גדולה על הריב"ש, אך לבסוף תירצתי אותה והלכתי לישון. בחלומי בא אלי הריב"ש ואומר לי שזכיתי לכוון לדבריו ושהקושיה והתירוץ נמצאים בהמשך אותה התשובה. לכן קמתי לראות את דברי הריב"ש. וראיתי כמו שהוא אומר ושמחתי שמחה גדולה'.

היה הרב של בית החולים 'הדסה' שקראו לו הרב 'רקובסקי'. חכם עובדיה, היה איזה תקופה שלא היה מרגיש טוב והיה מקיא דם. אמר לו 'יש פה איזה רופא מומחה גדול ואני אדבר איתו שייקח אותך לאיזה בדיקה ונראה מה זה?'. אמר לו הרב 'בסדר'. אמר לו 'וכדי שלא תאבד את הזמן, אני אקבע עם הרופא בדיוק שעה, ואתה תגיע ויכניס אותך לבדיקה'. קבע לו שעה, אבל הרופא לא יכול עכשיו לבוא כי בא לו ניתוח דחוף, סכנת חיים. אמר לרב 'מה נעשה?' אמר הרב 'אין דבר'. לקח שעתיים וחצי עד שהכניס אותו

לבדיקה. ביקש ממנו מחילה. אמר לו ראיתי את כבודו גורס משניות! אמר הרב 'כן. עד שהכניסו אותי, גמרת כל סדר 'זרעים' בעל פה בלי ספר..'

היה לו חיבור על כל ט"ל מלאכות, וזה כולל פלפולים. אך אמר הרב 'אני לא מוציא את זה, כי מאי נפקא מינה?', אני יותר רוצה 'הלכה למעשה' ולא פלפולים.

פעם באה אצלו איזו אישה אחת בוכה. אומר לה 'מה יש לך?', אומרת 'הייתי ברבנות, ואני רוצה להתחתן, ויש לי בחור', אך אומרים לה פתאום שהיא מ'פסולי חיתון' ויש עליה 'כתם', כי כתוב עליה ברבנות שהיא לא יכולה להתחתן ויש לה בעיה בייחוס שלה. והייתה בוכה לרב, והרב לא יכל לסבול. בירר עליה בתיק שלה, ובסוף מצא לה היתר. כל הרבנים אמרו לו 'איך אתה רוצה לתת לה את היתר הזה?', חיפש וחיפש, ומצא 'חקרי לב' שהוא מביא את השאלה והתשובה הזאת, ומתיר את זה. הראה את זה ב'בית דין', וכולם שמחו והתירו לה להתחתן.

זכיתי להיות המקדים של הרב בשיעור השבועי במשך שנים. באחד השיעורים הוא סיפר שהוא ראה את 'מלך המשיח' בחלום. אומר לו 'למה אתה לא בא?', אתה רואה כמה עם ישראל מתקרב להשם, כמה תלמודי תורה נפתחים! אומר 'השיב לי 'מלך המשיח' - יש עדיין מיליון ילדים שלא יודעים לומר 'שמע ישראל!'. הרב זעק את זה ב'יזדים' בשיעור השבועי.

פעם ישב ללמוד בישיבת 'פורת יוסף' כמעט כל הלילה, ושכח את עצמו. הלך לבית, והוא היה עדיין רווק. חזר לבית והדלת הייתה נעולה. אמר 'מה אני אעשה?', אני אעיר את ההורים שלי?'. היה לו ספר הלכה ביד. הלך ועמד בחוץ והיה לומד, עד שאבא קם ל'נץ החמה' להתפלל, וראה אותו יושב על המדרגות עם ספר ולומד לאור הירח. אמר לו 'מה קרה לך?', אמר 'אבא הייתה הדלת נעולה ולא רציתי להעיר אתכם'.

תמיד היה אומר 'למה להתגאות? האם אדם, ייתכן שיחשוב שמגיע לו שכר על מה שהוא אוכל ושותה ויתגאה על כך?'. אם כן מה זה משנה 'מזון הגשמי' או 'מזון הרוחני'? מה, צריך לקבל על זה צל"ש שאנחנו לומדים תורה?

תמיד היה אומר על ה'חפץ חיים' איך הוא זכה שכל העולם לומד בספרים שלו. אבל, הוא גם כן זכה. כל בתי הדין שרוצים לפסוק איזה הלכה, חייבים להסתכל ב'ביע אומר', בפרט בנושא 'עגונות', כי בנושא זה אין מי שעשה כמותו.

הרבה פעמים הרב היה כואב לו שהלכו נגדו. היה אומר לי לפעמים 'אני לא רוצה להגיד לך שכל מה שעושה הדיין הזה, את כל הדברים שלו 'מעתיק' ממני. אבל אף פעם אני לא אומר על כך כלום. אני יודע שאת הכל הוא 'מעתיק' ממני ואני רואה זאת, ואני לא מדבר כלום. והם לוקחים להעתיק ממני כדי 'להכות' בי'.

כשהיה בערך בגיל 30, 40 היה יושב ב'שושנים לדוד' ולומד. היו באים שמה איזה צעירים והיו מציקים לו והיו מביישים אותו וצועקים עליו בגלל שהוא היה חולק על רבי יוסף חיים. הם לא יכלו לסבול את זה והיו מציקים ומדברים דברים לא יפים. היה אז יושב שם חכם אפרים כהן ע"ה, ואמר להם 'תדעו לכם, אתם משחקים באש. הוא, כל מעשיו לשם שמיים, וכל מילה שלו הוא יודע. אם אתם רוצים לשחק באש, בבקשה, אתם יכולים'. וכל אותם שהתעסקו איתו, כולם ניזוקו.

רבי מרדכי ירדני מארגנטינה למד ב'פורת יוסף' והיה הרבה עם חכם עובדיה. בשנת תש"ח, עברה הישיבה מהעיר העתיקה לכאן לתוך העיר, והיו לומדים בבתי כנסיות כאן, כי נחרבה העיר העתיקה. חכם עובדיה היה בא 'צופיוף'. ב'צופיוף' יש ספריה ענקית עם כל הספרים הכי עתיקים, וספרי 'תשובות' וכתבי יד של הרבנים מהדור הקודם. חכם עובדיה היה יושב שמה ולומד. והכל היה מלא מפה לפה כי הישיבה עברה לשם עכשיו. הוא רוצה לכתוב ולהעתיק דברים, פסקים וכו', אך הוא לא יכול. מספר הרב ירדני, שבלי שום בושא למרות היותו בגיל 40, יושב על הרצפה ואת כל הספרים הוא פותח על הרצפה ולא מעניין אות אף אחד, וככה הוא כותב.

כשהוא היה עושה שיעור ב'שאלו צדקה', אחרי זה מסר את השיעור חכם יוסף עדס. אחרי כמה שנים עשו סיום מסכת 'שבת'. ואמרו שאת הסיום יעשו ברשב". ויבוא ראש הישיבה רבי יהודה צדקה וחכם בן ציון, וזה בעצם השיעור של חכם עובדיה ולכבודו זה נעשה. אמר 'אני לא בא'. אמרו לו 'אבל תשמע, זה המשך של השיעור שלך'. אמר להם 'לא בא. אני רוצה ללמוד תורה'. ב-11 בלילה בא משה חי שראבני ואומר שהוא חולם שבא אליו רבי יעקב חיים סופר בעל 'כף החיים' ואומר לו 'לך לחכם עובדיה, תדבר איתו ותגיד לו שהרשב"י מחכה לו ב'מירון'. שלא יעשה ככה, אלא יבוא. אמר לעצמו 'מה זה החלום הזה משה חיים? איזה חלום זה?', והמשיך לישון. בא אליו שוב 'כף החיים' ואומר לו 'משה, אל תישן. קום!, קח מונית וקח את הרב איתך'. לקח מונית ונסע לבית של הרב. רק ראה אותו חכם עובדיה, ומיד אמר לו 'מה, בא אליך 'כף החיים'??', טוב, טוב, תביא את האוטו ובוא ניסע. אין מה לעשות..! איך הוא ידע??'. בינתיים, הם כבר היו ב'מירון' כל הרבנים. המונית, לא יודעים איך נסעה והגיעה מיד!, והוא הספיק ל'סיום'. משם אמר לו 'עכשיו תיקח אותי לקבר 'מרן הבית יוסף'.

אתם יודעים, לפני שהוא נפטר, אמר 'תכינו כיסא לרבי יוסף קארו שבא לכאן'. פלא פלאות היה איתו.

רבי ציון לוי הרב של 'פנמה' אומר 'כשהיננו בחורים צעירים, נכנס ראש הישיבה, ועדיין חכם עובדיה היה עסוק באיזה דבר בלימוד שלו ועוד לא נכנס לשיעור. אמר ראש הישיבה 'יש הזדמנות, רבי עובדיה עדיין לא נכנס. אתם יודעים, כשהוא נכנס צריך לעמוד לו'. אמרו 'אבל הוא בגילנו'. אמר להם 'לא משנה. בגיל, הוא אכן בגילכם. אבל בחוכמה, הוא יותר מכם, הוא כל הזמן מתמיד גדול, ואתם צריכים לעמוד לו כשהוא נכנס'. וככה הם עשו מאותו היום.

אחד מהנכדים שלו אמר, שכל שנה הוא גומר את הש"ס ארבע פעמים. אבל עכשיו בזקנותו, גומר את הש"ס פעמיים, ואין לו כוח לארבע פעמים והוא רוצה להספיק עוד לימודים, ולכן מסיים 'רק' פעמיים.

סיפרו שהספר 'ביע אומר', כשאחד מהחלקים שלו היה בדפוס, אומר בעל בית הדפוס לרב 'חסר לי איזה כמה עמודים'. וכל עמוד הוא גדול והכל בכתב יד קטן. הרב אומר לו 'תגיד לי בדיוק מאיזה מילה חסר. תקרא לי שתי שורות לפני המילה הזאת, ואני אחפש'. אמר לו מאיזה מילה חסר, והרב ישב וכתב לו את זה בעל פה ושלח לו. לאחר זמן מצאו את הדפים ובדקו ועשו השוואה לדפים שהרב כתב, וראו בדיוק אותו דבר! זה פלא פלאות, איפה יש דבר כזה בעולם?

אני שמעתי מראש הישיבה חכם יהודה צדקה שאמר לנו, שחכם עובדיה חזר על מסכת שבת 600 פעם, ועל מסכת קידושין 300 פעם. הרב אלישיב פעם בא לבקר אותו כי הוא נפל מהסולם תוך כדי עיון בספרים. אמרו לרב אלישיב ע"ה 'מה קרה כבוד הרב שאתה הולך?'. אמר 'כשבן אדם שוכח את עצמו על הסולם בגלל שלומד, דברים כאלה אין בעולם'. זכותו יגן עלינו, אמן.

לע"נ - הרב שלום אהרון בן רחל, חכם שלום הכהן בן תפחה מלכה, הרב שמעון בן חביבה, הרבנית שולמית רחל בת מזל, יעל טוהר בת נוגה, שאול בן רחל ופורטונה בת רבקה, מורד בן פרידה, זקי יצחק בן פרידה, נהט עליזה בת אסתר, רחל בת גרד, פרידה פרידוס בת נהט עליזה, זיווג הגון - משה חיים בן סטלה אסתר, יעקב ישראל בן שושנה, יניב בן שושנה, ורד בת בתיה, בריאות נחת ל - רבקה בת בסנדה, זקי בן סטלה אסתר, שושנה בת רבקה, סטלה אסתר בת נהט עליזה, סלים בן רחל, ישראל הרצל בן ביה, אברהם בן לידה, רינת שרה בת שושנה, רחלי בת רינת שרה, שמואל בן רינת שרה, אבישי בן שולמית זשי"ק - שרון בן חנית ברכה, מירי בת סוזן, שי שלמה בן חנה, רפאל נתנאל בן טלי, שרה בת חנה, רינת שרה בת שושנה, מרדכי בן סטלה אסתר, אסתר בת בתיה, מאיר הרצל בן יונה